

DRUGA PRILOŽNOST

Še vedno me včasih zanese in se zalotim, da se utapljam v lastnih mislih. Kako sanjarim o brezskrbnih dneh otroštva, ko je bila moja največja bolečina brazgotina na kolenu, ki sem jo dobila, ko smo s prijatelji do mraka igrali nogomet. Vsak dan smo se otroci iz sošeske po šoli dobili na igrišču, kjer smo se družili in sklepali močna prijateljstva, ki držijo še danes. A najmočnejša vez je bila tista, ki sem jo spletla z Izo. Bila je moja najboljša in najtežja izkušnja hkrati. Le redki poznajo ta del mene, saj mi je o njej težko govoriti. Tokrat bom naredila izjemo in podoživela to zgodbo, da bi morda odprla oči nekemu, ki več ne vidi poti iz svoje stiske.

Z Izo sva, brez da bi se zavedali, postali nerazdružljivi. Bila je sestra, ki je nikoli nisem imela. Njena dobra volja je bila nalezljiva in vedno je oddajala pozitivno energijo, ki se je nemudoma navlekla nate, pa če si to hotel ali ne. Vedno je znala pomagati drugim, a kaj ko sebi ni. Brez pojasnila se je Iza počasi oddaljila od mene in ostalih prijateljev, ki jih je imela. Poskušala sem najti razlog, a je bilo zaman. Ko sem jo vprašala, če je z njo vse v redu, me je ostro odslovila. A nisem pomislila, da je šlo za kaj resnega. Zdelo se mi je, da morda enostavno več nima časa zame in to sem poskušala razumeti. Vedno manj sva se videvali, če pa sem jo kdaj srečala v šoli, sem praktično zadela na loteriji, saj so se tudi njeni izostanki zaskrbljujoče hitro nabirali. Ampak kot majhni deklici je zadnja stvar, ki bi mi lahko padla na pamet, da bi pomislila na depresijo. To je namreč čustvo, s katero se soočajo samo redki odrasli, kvečjemu nanjo naletimo v filmih, drugače pa je depresija tabu tema. A ne!?

Žal sem to, da depresija ni omejena na starost, spol ali pa družbeni sloj, spoznala na zelo težek način. Izo sem zadnjič videla na igrišču, tam kjer smo nekaj let nazaj skupaj tekli za žogo. Sedela je na klopici in z nogo brcala drobne koščke peska, ki so se okružili s kamnite potke. Njeni dolgi rjavi lasje so se svetili kot vedno, a njene oči so žarele drugače kot po navadi. Brez pozdrava sem prisedla k njej, v upanju, da mi da nekakšen znak, da je vse v redu in da je moja skrb zaman. Dolgo sva sedeli v tišini, dokler Iza ni končno spregovorila. Povedala mi je samo, da prestaja težko obdobje, da se doma ne razumejo, v šoli pa se počuti osamljeno in mi zagotovila, da bo kmalu bolje. Spet je sledil trenutek molka, nato pa je Iza vstala s klopcice, mi povedala, da me ima rada in odkorakala naprej po potki.

Približno teden za tem, me je doletela pretresljiva novica, ki je popolnoma spremenila moje celo življenje. Ravnateljica je vstopila v razred in nam s tresočim glasom povedala, da Ize več ne bo v šolo. Da je več ni med nami. Da si je sama vzela življenje. Ta trenutek si bom zapomnila za celo življenje. Kot da bi delček mene vzela s sabo. V tistem trenutku sem se zavedala, da sem izgubila najboljšo stvar v svojem življenju.

Kako zelo si želim, da bi mi prej zaupala, kako resna je bila njena stiska. Ali pa bi jaz morala biti boljša prijateljica in vse to izvleči iz nje. Kako si želim, da bi bila Iza še tu, da bi zopet skupaj plesali na najino najljubšo pesem in da bi ji lahko povedala, kako pomembna je. A vse to so le neuslišane želje, saj Ize več ne bo nazaj in se najljubša pesem vrtila še v moji glavi, jaz pa sem zapravila priložnost, da ji povem, da mi pomeni vse.

A če lahko vse, kar sem pozabila povedati njej, zdaj svetujem tebi, bo dovolj.

Vem, da se včasih zdi, da je bolečina močnejša od tebe in vem, da včasih pomisliš, da je potrebna več poguma, da življenje nadaljuješ, kot da ga končaš. A vsak dan je nova priložnost, da začneš znova in poiščeš pomoč. Najpomembnejša stvar je, da si povrneš zaupanje vase in si daš to priložnost. Svet si ne more privoščiti, da bi izgubil še eno dobro dušo, kot je Iza. Morda tega še ne vidiš, a nekemu pomeniš vse. In ta nekdo se nikoli ne bi pobral, če bi te izgubil. Zato upam, da se iz moje zgodbe naučiš in nikoli ne izgubiš upanja, ker bo z vsakim dnem laže. Obljubim.

Alina Urbanc, 9. razred